

Mezuniyet Balonu

Yavuz DEMİRKIRAN

Mezuniyet Balonu

Yavuz DEMİRKİRAN

Maya, gökyüzü mavisi mezuniyet cübbesiyle okul bahçesinde duruyordu, kırmızı spor ayakkabıları çimene hafifçe vuruyordu. Kıvrıkcık siyah saçları, sarı kurdelelerle bağlanmış iki topuz halinde zıplıyordu. Kâğıttan mezuniyet şapkası başında yamuk duruyordu. Yanında Leo, yeşil cübbesini düzeltip atıştırılabilirlerle dolu sırt çantasını kontrol etti. Priya çizim defterini göğsüne bastırmıştı, uzun örgüsü sallanıyordu. Bugün mezuniyet günüydü ve harika bir şey olmak üzereydi.

Gökyüzü yumuşak bir uğultuyla doldu. Dev bir sıcak hava balonu süzülerek indi, gökkuşağı çizgileri hafif bir gökkuşağı gibi parlıyordu. Altın halatlar ışıldıyordu ve ön tarafına gülümseyen bir yüz çizilmişti. Sepet, tüm çocuklara yetecek kadar büyük, örgü hasırdandı. Maya şaşkınlıkla nefesini tuttu. Leo geniş, dostça gülümsemesiyle sırttı. Priya fısıldadı: 'Çok güzel.' Balon altın bir halat indirerek onları içeri davet etti.

Maya önce ileri çıktı, çilleri heyecanla kırıştı. 'Merhaba, balon!' diye seslendi. Balon sıcak bir sesle uğuldadı: 'Sizi son bir maceraya çıkarmak için buradayım.' Leo, Priya'nın sepete binmesine yardım etti, sonra kendisi de bindi. Diğer çocuklar gülüşüp konuşarak doluştular. Balon daha da parladı. 'Nereye gidelim?' diye sordu. Maya arkadaşlarına baktı ve gülümsedi. 'Bize en güzel anılarımızı göster.'

Yumuşak bir vınlamayla balon yükseldi. Okul aşağıda küçüldü ve rüzgâr kulaklarının yanından şarkı söyleyerek geçti. Leo atıştırmalıkları çıkarıp herkese dağıttı. 'Yolculuk için,' dedi. Priya çizim defterini açıp gökkuşağı çizgilerini çizdi. Maya bulutları işaret etti. 'Bakın!' diye bağırdı. Balon onları daha yükseğe, güneş ışığı ve yumuşak beyaz bulutlarla dolu bir gökyüzüne taşıdı. Macera başlamıştı.

İlk indikleri yer, bulutların içinde yüzen aydınlık bir sanat odasıydı. Tablolar havada asılıydı ve kil heykeller dans ediyordu. Priya'nın gözleri parladı. 'Burası bizim resim dersimiz gibi!' dedi. Hemen havada süzülen şövaleleri çizdi. Maya bir kıvrım boyamayı denedi ama sallandı. Leo nazıkçe güldü. 'Tekrar dene,' dedi. Derin bir nefes alan Maya mükemmel bir gökkuşağı çizdi. Balon uçuldu: 'Cesur olmayı öğrendin.'

Sonra balon yzen bir ktphaneye utu. Kitaplar kular gibi kanat ırpıyor, kelimeler duvarlarda ııldıyordu. Leo eskiden okumakta ne kadar zorlandığını hatırladı. 'Byk kelimelerden korkardım,' dedi. Priya ona bir kitap uzattı. 'Ama denemekten vazgemedin,' dedi. Leo bir sayfayı yksek sesle okudu, sesi kararlıydı. Diğerk ocuklar alkışladılar. Balon parladı. 'Azimli olmayı ğrendin,' diye yumuşaka uğuldadı.

Sonra gökyüzündeki dev bir oyun parkına vardılar. Salıncaklar kendi kendine sallanıyor, bir kaydırak bulutun içine doğru kıvrılıyordu. Maya merdivene tırmanmaya çok korktuğu günü hatırladı. 'Yükseklikten korkardım,' dedi. Leo ona başparmağıyla onay işareti yaptı. 'Artık yapabilirsin,' dedi. Maya merdivene tırmandı ve sevinç çılgılığıyla kaydı. Balon mutlulukla döndü. 'Yürekli olmayı öğrendin,' diye uğuldadı.

Balon, şarkı söyleyen çiçeklerle dolu sessiz bir bahçeye süzüldü. Priya bir yaprağın altına saklanmış küçücük mavi bir çiçek fark etti. 'Şu küçüğe bakın,' dedi ve dikkatle çizdi. Diğerleri etrafına toplandılar. 'Çok küçük,' dedi Leo, 'ama çok güzel.' Priya gülümsedi. 'Okulda öğrendiğim şey bu—küçük şeyleri fark etmek.' Balon sıcacık parladı. 'Dikkatli olmayı öğrendin,' diye uğuldadı. Çocuklar gurur duydular.

Sonra yüzen bir takım çalışması alanını ziyaret ettiler. Bir boşluğun üzerinde, eksik parçaları olan bir yapboz köprüsü uzanıyordu. 'Bunu birlikte çözebiliriz,' dedi Maya. Leo yıldız şeklinde bir parça buldu. Priya nereye uyduğunu gördü. Gülüşerek ve yardımlaşarak bir takım gibi çalıştılar. Köprü yerine oturdu. Balon uğuldadı: 'Arkadaş olarak büyüdünüz.' Sevinçle bağırdılar ve balon mutlulukla döndü.

Son durak dev bir anı ağacıydı. Dallarında okul günlerinden fotoğraflar asılıydı. Leo'nun öğle yemeğini Maya'yla paylaştığı an vardı. Priya'nın sanat sergisindeki resmi vardı. Hep birlikte karton bir kale yaptıkları gün vardı. Çocuklar işaret edip güldüler. 'Hatırlıyor musunuz?' dediler. Balon uğuldaydı: 'Bu anılar sizi siz yaptı.'

Okula doğru süzülürlerken Maya arkadaşlarına baktı. 'Mutlu hissediyorum,' dedi. 'Ve cesur,' dedi Leo. 'Ve hazır,' dedi Priya. Balon yavaşça alçalmaya başladı. 'Artık ne kadar büyüdüğünüzü biliyorsunuz,' diye uğuldadı. 'Okulu bitirmek bir son değil. Parlak bir yeni başlangıç.' Çocuklar birbirlerine sarıldılar. Kendilerini sıcacık ve güçlü hissettiler.

Balon okul bahçesine yumuşakça indi. Çocuklar dışarı çıkıp el sallayarak vedalaştılar. 'Teşekkürler, balon!' diye seslendiler. Balon son bir kez parladı, sonra gökyüzüne yükseldi. Maya, Leo ve Priya birlikte durup gülümsediler. 'Bunu hep hatırlayacağız,' dedi Maya. 'Ve hep arkadaş kalacağız,' dedi Leo. Priya başını salladı, çizim defteri anılarla doluydu.

O akşam Priya çizim defterine balonu çizdi. Ziyaret ettikleri her yeri ekledi: sanat odası, kütüphane, oyun parkı, bahçe, takım çalışması alanı ve anı ağacı. Maya'nın cesurca tırmanışını ve Leo'nun atıştırma paylaştığını çizdi. Balonun gülümseyen yüzünü çizdi. 'Mezuniyet balonumuz,' diye yazdı. Çizim renk ve neşeye parlıyordu.

Ertesi gün çocuklar yeni okullarına başladılar. Maya sanat kulübüne katıldı. Leo okuma arkadaşlığı programına yazıldı. Priya ileri düzey çizim dersine girdi. Parkta buluşup yeni maceralarını paylaştılar. 'Balon haklıydı,' dedi Maya. 'Hazırız.' Gülüp oynadılar, arkadaşlıklarının her zaman sihirli bir macera olacağını bilerek.

Bazen güneşli bir günde yukarı bakıp gökkuşağı çizgili bir bulut görürler. El sallarlar ve bulut da onlara el sallıyor gibi görünür. Balonu ve ziyaret ettikleri yerleri hatırlarlar. Nasıl büyüdüklerini hatırlarlar. 'Mezuniyet sadece başlangıçtı,' der Priya. Maya ve Leo başlarını sallarlar. Kendilerini mutlu ve cesur hissederler, sırada ne olursa olsun hazırdırlar.

Ve böylece mezuniyet balonu hâlâ uçar, yeni çocukları maceralara çıkarır. Onlara becerilerini ve arkadaşlıklarını, büyümelerini ve hayallerini gösterir. Maya, Leo ve Priya gülümserler, her sonun yeni bir başlangıç olduğunu bilerek. Gökyüzü olasılıklarla, kalpleri umutla doludur. Balon yumuşakça uğuldar: 'Hazırsınız.' Ve öyledirler.